

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1939

ΑΡΙΘ. 9

† Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο Ε΄

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμμετέχει ὀλοψύχως εἰς τὴν θλίψιν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῇ προώρῳ καὶ ἀδόκητῳ ἀπωλείᾳ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Μακαριωτάτου Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυροῦ Νικολάου. Ἡ ὀδύνη ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἐντονωτέρα, καθ' ὅσον ὁ μεταστάς διήνυε μόλις τὸ ἐξηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ αἱ πολλαὶ καὶ ποικίλαι αὐτοῦ ἰκανότητες ὑπισχνούντο πλουσίαν ἔτι ἐργασίαν καὶ καρποφορίαν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Νικόλαος Εὐαγγελίδης, ἑκατοστὸς δέκατος διάδοχος τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, γεννηθεὶς ἐν Ἰωαννίνοις κατ' Αὐγούστον τοῦ 1876 διήκουσε τὰ μὲν ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὴν Ζωσιμαίαν Σχολήν, τὰ δὲ θεολογικὰ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀριστεύσας καὶ βραβευθεὶς. Εἶτα ἐπὶ δεκαετίαν ἐδίδασκεν ὡς καθηγητὴς ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ τροφῷ, τῇ Ζωσιμαίᾳ Σχολῇ, μεταβὰς δὲ τῷ 1911 εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐχειροτονήθη εἰς διάκονον, τῷ δὲ 1918 εἰς Μητροπολίτην Νουβίας καὶ τῷ 1927 μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἐρμουπόλεως. Τῇ 11ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 1936 ἐξελέγη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὡς διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Μελετίου τοῦ Β΄.

Ὁ μεταστάς διακρινόμενος διὰ τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ ἰκανότητας καὶ τὰ διοικητικὰ αὐτοῦ χαρίσματα εἶχεν καὶ ὡς λαϊκὸς ἔτι ἐπιδείξει ἐν Ἠπίρῳ ἀξιόλογον δρᾶσιν, θεραπεύσας μετὰ ζήλου τὸ θεῖον κήρυγμα, ὀργανώσας θρησκευτικὰ σωματεία καὶ Κυριακὰ σχολεῖα. Ὡς Μητροπολίτης Νουβίας ἐνίσχυσε σπουδαίως τὴν παιδείαν, ἰδρύσας ἐν Χαροῦμ καὶ οἰκοτροφεῖον, καὶ συγγράψας τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐν Σουδάν Ἑλληνισμοῦ. Ὑπὸ τὸν προκάτοχον

αὐτοῦ Μελετίον τὸν Β΄ εἰργάσθη ὡς Ἀρχιγραμματεὺς διοργανώσας τὰ Πατριαρχικὰ Γραφεῖα. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ὑπολήψεις, ὧν γνωστὸς ἐκ τῶν μεγάλων Παγγρηστιανικῶν Συνεδρίων τῆς Γενεύης, τῆς Στοκχόλμης καὶ Λωζάνης, εἰς τὰ ὁποῖα μετέβη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἀνέλαβεν ὡσαύτως ἀποστολὴν εἰς Ἱεροσόλυμα μὲν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου εἰς Ἀντιόχειαν δὲ διὰ τὴν διευθέτησιν τοῦ Πατριαρχικοῦ ζητήματος.

Εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ γεραροῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ἐπεδείξατο σύνεσιν καὶ ἰκανότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν, ἐπιτυχὼν τὴν ρύθμισιν τῶν μετὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως σχέσεων καὶ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Κανονισμοῦ καὶ συνεχίσας καὶ προαγαγὼν τὸ ἔργον τῶν προκατόχων αὐτοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐνοῦσα τὰς πρὸς τὸν Κύριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου δεήσεις αὐτῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας εὐχεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος Πατριάρχου ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται καὶ ὑπὲρ διαφυλάξεως τῆς ποιμνῆς αὐτοῦ μέχρις ἀναδείξεως ἀνταξίου διαδόχου.

Τὸ τηλεγράφημα, δι' οὗ ὁ Σεβ. Μητροπ. Καρθαγένης κ. Κωνσταντῖνος ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Νικολάου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κάϊρον, 3 Μαρτίου 1939

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσανθον

Ἀθήνας

Κατώδυνοι τὴν ψυχὴν ἀγγέλλομεν Ὑμετέρα Μακαριότητα, ὅτι Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον σήμερον πρωΐαν. Εὐχέσθε ὑπὲρ ἀναπαύσεως ψυχῆς αὐτοῦ

† ΚΑΡΘΑΓΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Τὸ δὲ συλλυπητήριον τηλεγράφημα τῆς Ἰ. Συνόδου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ἀθήνησι, 4 Μαρτίου 1939

Μητροπολίτην Καρθαγένης Κωνσταντίνον
Καίριον

Ἀγιοτάτη Ἐκκλησία Ἑλλάδος ἀφάτω θλίψει ἐνωτισθεῖσα ἀδόκητον ἐκδημίαν πρὸς Κύριον ἀειμήστου Πατριάρχου Νικολάου συλλυπεῖται θερμῶς ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας καὶ δέεται ὑπὲρ ἀνακύσεως ψυχῆς αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἀναδείξεως ἀνταδίου διαδόχου.

† ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΛΕΥΓΙΤΙΚΟΝ

Β' Ἡ τηρητέα ἀγιότης ἐν τῇ θεῖᾳ λατρείᾳ.
21, 1-27, 34.

I. Ἰδιόζουσα ἀγιότης τῶν ἱερέων 21, 1—24: α' Διατάξεις ἀναφερόμεναι εἰς τὸ πένθος καὶ τὸν γάμον τῶν ἱερέων, στ. 1-9. Μετὰ τὴν συνήθη Εἰσαγωγὴν, στ. 1α, 1) Ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἱερεῖς τὸ ἐπὶ νεκροῖς πένθος, στ. 26-6. Πρβλ. Ἰεζεκ. 24, 16-17. 2) Ἡ ἐπιβαλλομένη ἀγιότης τῶν ἱερέων ἐν τῷ γάμῳ, στ. 7-8. 3) Ἀγιότης τῶν μελῶν τῆς ἱερατικῆς οἰκογενείας, στ. 7. 6) Ὀδηγία σχετικῶς πρὸς τὸ πένθος καὶ τὸν γάμον τοῦ ἀρχιερέως, στ. 10-15: 1) Τὸ ἐπὶ νεκρῷ πένθος τοῦ ἀρχιερέως, στ. 10-12. 2) Ὁ γάμος τοῦ ἀρχιερέως, στ. 13-15. γ') Σωματικά ἐλαττώματα κωλυτικά τοῦ λειτουργήματος τῆς ἱερωσύνης, στ. 16-25. Μετὰ βραχείαν Εἰσαγωγὴν, στ. 16, 1) γενικὸς κανὼν, στ. 17-18α. 2) Πίναξ τῶν ἐλαττωμάτων τῶν δημιουργούντων κώλυμα διὰ τὴν ἱερωσύνην, στ. 18β-20. 3) Πλεονεκτήματά τινα τῶν ἐλαττωματικῶν τούτων «ἱερατικῶν οἰκογενειῶν μελῶν», καίτοι μὴ ὄντων εὐλόγως ἱερέων ἐν ἐνεργείᾳ, στ. 21-23. 4) Ὁ Μωϋσῆς διαδιδάσκει τὰς διαταγὰς τοῦ Θεοῦ (ἀπὸ κεφ. 17 κ.έ.) εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ εἰς τὸν λαόν, στ. 24.

II. Περὶ τῆς βρώσεως τῶν κρεάτων τῶν θυσιαῶν ἰδιότητες τῶν πρὸς θυσίαν προωρισμένων ζώων. 22, 1-33: α') Βρώσις τῶν κρεάτων τῆς θυσίας, στ. 1-16. Μετὰ μικρὰν συνήθη Εἰσαγωγὴν, στ. 1—2, 1) Γενικὸς κανὼν, στ. 3. 2) Ἐφαρμογὴ ἐν ταῖς λεπτομερείαις τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος, στ. 4-9: Πρώτη κατηγορία μὴ βρώσεως οἱ λεπροὶ καὶ οἱ «γονορρυσεῖς», στ. 4α. Δευτέρα κατηγορία: τέσσαρα εἶδη ἀκαθαρσιῶν, στ. 4β-8. 3) Ἐκτὸς τῶν ἱερέων καὶ τῶν οἰκογενειῶν των οὐδεὶς ἄλλος δύναται: νὰ τρώγῃ τὰ ἐκ τῶν θυσιαῶν κρέατα καὶ τὰς προσφοράς, στ. 10 13α.) Διάταξις ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο σχετικῶς πρὸς τοὺς «ἀλλογενεῖς» προσηλύτους, στ. 13β 14. 5) Ἐπίμνητος εἰδοποίησις τοῦ Θεοῦ περὶ τηρητέας ἀγιότητος, στ. 15-16. Πρβλ. στ. 2-3. 6) Ἰδιότητες τῶν πρὸς θυσίαν προωρισμένων ζώων, στ. 17-30: 1) Ὁ Θεὸς καθιστᾷ προσκτικτοὺς τοὺς τε ἱερεῖς, τὸν λαόν, καὶ τοὺς προσφέροντας θυσίαν ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο.

στ. 17-18α. (Μετάβασις εἰς τὸ θέμα). 2) Ἰδιότητες τῶν προωρισμένων διὰ θυσίαν ὀλοκαυτώματος ζώων: φύλον, ποιότης, εἶδος, στ. 18β-20 3) Ἰδιότητες ζώων προωρισμένων διὰ τὰς εἰρηνικὰς ἢ «θυσίας σωτηρίου»: εἶδος, ποιότης τῶν θυμάτων, στ. 21-25 4) Τρεῖς ἄλλοι νόμοι ἀφορῶντες εἰς τὰς θυσίας Μετὰ νέαν «Μεταβασιν», στ. 26, πρῶτος νόμος: διὰ νὰ θυσιασθῇ μόσχος ἢ πρόβατον ἢ αἶξ ἔπρεπε νὰ παρέλθωσιν ἐπτά ἡμέραι ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, στ. 27. δευτέρος νόμος: ἀπαγορεύεται νὰ σφαγιασθῇ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς θυσίαν ἢ μῆτηρ καὶ τὸ μικρόν της, στ. 27. τρίτος νόμος: εἰς τὰς εὐχαριστηρίους θυσίας τὸ κρέας τῶν θυμάτων ἔπρεπε νὰ φαγῶθῃ αὐθημερόν, στ. 29 30. γ.) Ἐπίλογος: Ὁ Θεὸς προτρέπει ἱερεῖς καὶ λαόν νὰ φυλάττωσι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ καὶ νὰ ποιῶνται περὶ πολλοῦ τὸ καθήκον τῆς ἀγιότητος, στ. 31-33.

III. Ὁ ἀγιασμός τοῦ σαββάτου καὶ τῶν ἑορτῶν. 23, 1-44: α' Μετὰ τὴν εἰθισμένην Εἰσαγωγὴν, στ. 1-2α, 1) Ἡ τήρησις τοῦ σαββάτου, στ. 36) Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, στ. 4-14. Μετὰ εἰδικὴν Εἰσαγωγὴν περὶ τῶν κυρίως ἑορτῶν, στ. 4, 1) Λεπτομέρειαι τινες ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν τοῦ Πάσχα: ἡμερομηνία, διάρκειαι, ἢ θρώσις ἀζύμου ἄρτου, ἢ ἐπισημότης τῆς πρώτης καὶ τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, εἰδικαὶ θυσίαι, στ. 5 8. 2) Περὶ τῆς προσφορᾶς τῆς ἀπαρχῆς τοῦ θερισμοῦ, στ. 9—14. γ') Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, στ. 15-22: 1) Χρονολογία ἑορτῆς, στ. 15—16. 2) Αἱ προσφοραὶ τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Θεόν, στ. 17-20. 3) Μεγαλεῖον καὶ «αἰωνιότης» τῆς ἑορτῆς, στ. 21. 4) Νέα ἐπ' εὐκαιρίᾳ διακοίνωσις τοῦ περὶ πτωχῶν νόμου ὡς πρὸς τὴν σταχυολόγησιν, στ. 22. δ') Ἡ ἑορτὴ τῶν σαλπύγων, στ. 23-25. ε') Ἄλλαι ἑορταί: τοῦ ἐξίλασμοῦ, στ. 26-32. τῆς Σκηνοπηγίας, στ. 33-34 στ') Ὁ Ἐπίλογος τοῦ παραγράφου, στ. 44.

E. I. K.

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΚΑΡΠΟΥ ΣΥΚΗΣ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΣΤ'

(Λουκ. ΙΓ' 6—9)

Ὁ χριστιανός, πεφυτευμένος ἐν τῇ θεοδημίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουν ἀφθονα τὰ μέσα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ σωτηρίας, ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ πράττῃ ἔργα ἀξία τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ του. Βεβαίως ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀναζωογονεῖ τὰς ξηρὰς ψυχὰς καὶ ἀνευ τῆς χάριτος ταύτης ἦμιστα εἶνε δυνατὴ ἢ ἀναγέννησις καὶ ἡ καρποφορία. Ὡς τὰ ὄστα τῶν νεκρῶν εἶνε σκληρὰ καὶ ἀνάσθητα ὡς οἱ λίθοι, οὕτως αἱ ψυχαί, τὰς ὁποίας ἡ ἁμαρτία ἀπεσκλήρυνε, κωφεύουν εἰς πᾶσαν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, εἰς πᾶσαν παραγγελίαν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ διατάσσει τὸν προφήτην Ἰεζεκιὴλ νὰ λαλήσῃ εἰς τὰ ξηρὰ ὄστα οὕτως ὥστε ν' ἀκούσουν ῥῆμα ζωῆς. Ὁ προφήτης λαλεῖ μετ' ἀθνητίας, διότι γινώσκει ὅτι τὸ στόμα του εἶνε ὄργανον τῆς δυνάμεως τοῦ ζῶντος Θεοῦ. «Τὰ ὄστα, λέγει, τὰ ξηρὰ ἀκούσατε λόγον Κυρίου. Τὰδε λέγει Κύ-

ριος τοῖς ὁστέοις τούτοις. Ἴδου ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς καὶ δώσω εἰς ὑμᾶς νεῦρα καὶ ἀνέξω ἔφ' ὑμᾶς σάρκα καὶ ἐκτενῶ ἔφ' ὑμᾶς δέρμα καὶ δώσω πνεῦμά μου εἰς ὑμᾶς καὶ ζήσεσθε καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Κύριος» (Ἰεζεκ. ΛΖ' 3—10). Τὰ ξηρὰ ὁστᾶ κινουῦνται· νεῦρα καὶ σάρκες ἀναφύονται καὶ ἐκτείνονται ἐπὶ τῶν ὁστέων. Ἄλλὰ «πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς». Ἐλλείπει ἡ ζωὴ ἐκ τῶν σωμάτων τούτων. Εἶνε πτώματα. Τὸ δεύτερον παραγγέλλεται ὁ προφήτης νὰ παρακαλέσῃ διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ ζωὴν εἰς τοὺς νεκρούς. Καὶ πάραυτα οἱ νεκροὶ αἰσθάνονται, κινουῦνται, σκέπτονται, περιπατοῦν καὶ ἀποτελοῦν ὅλοι ὁμοῦ στρατὸν ἰσχυρόν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συνέστησε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν συντριμμάτων ψυχῶν νεκρῶν πνευματικῶς· ἀπέστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπερ καταβὰν «ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. β', 2), καὶ ἐξωποίησεν αὐτὰς καὶ κατέστησεν ἐστίας φωτὸς καὶ ζωῆς. «Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς, «ἔβηκε τοῦτο, ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε» (Αὐτῆθ. β', 33). Καὶ σήμερον καὶ πάντοτε τὸ ἔργον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ θείου λόγου· καὶ τῶν μυστηρίων παρασκευάζει τὴν πνευματικότητα τῶν ἀνθρώπων. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέρχεται μόνον ἐκεῖ, ὅπου ὁ Λόγος ἔχει συνάξει τὰ ξηρὰ ὁστᾶ. Ὅπου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν μετεδόθη ἀκόμη, ἐκεῖ ὑπάρχουν πτώματα· ἔχουν τὰ μὲν φαινόμενα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ πραγματικὴ καὶ πνευματικὴ ζωὴ δὲν ὑπάρχει.

ὑπάρχουν χριστιανοί, πεφτυεμένοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔξωτερικῶς, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ξηροί, ψυχροὶ θρησκευτικῶς δὲν ἔχουν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. «Εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ» (Ρωμ. η' 9). Δὲν ἀγωνίζονται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ δὲν αἰτῶν τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου· δὲν ἀφοσιώνονται εἰς τὸ καθῆκον καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἔχουν πνευματικὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τοῦτο κατορθώνει ὁ χριστιανὸς διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιον κατέστησεν αὐτὸν μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐν δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶνε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶνε ὁ Χριστὸς, ὃ μεθ' ἡμῶν ὦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἱ. Αὐγουστίνου.

Βεβαίως ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς θὰ ἔχη θλίψεις καὶ δοκιμασίας ἐν τῇ ζωῇ του. Αἱ δοκιμασίαι εἶνε ἀκανθὰ διατρυνῶσαι, κατασχίζουσαι τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὰς ἐγγίζει καὶ διασκορπίζονται, ὡς τὰ νέφη ἐν τῇ πνοῇ ὀρητικῶν ἀνέμου. Οἱ δὲ λαμπρότεροι καὶ ὠραιότεροι χαρακτήρες σχηματίζονται διὰ τῶν δοκιμασιῶν, ὡς οἱ πολύτιμοι λίθοι ἐξέρχονται στίλβοντες καὶ τέλειοι κατόπιν πολλῶν ἐπεξεργασιῶν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ τεχνίτου. Αἱ θλίψεις συντελοῦν εἰς τὴν ὠρίμανσιν τῶν καρπῶν τῆς δικαιοσύνης καὶ αὐτὴ τέλος ἡ ἀχλύς τῶν θλίψεων ἐξαφανίζεται· ὁ δὲ καρπὸς διαμένει, ἐν ᾧ ὁ εἰς τὴν ὠρίμανσιν του συντελέσας παγετὸς παρήλθεν.

Ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως δὲν μεταβάλλει τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν φυσικὴν του κατάστασιν· ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἄνθρωπος καὶ «οὐ-

δὲν ξένον τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει ἐν αὐτῷ» ὡς ἡ συκὴ δὲν μεταβάλλεται, ἀν μὴ ἐγκεντρισθῇ εἰς ἄλλο καρποφόρον δένδρον. Ὁ ριπτόμενος ἐν τῇ γῆ σπόρος τοῦ σίτου ἀναπτύσσεται εἰς δένδρον εὐσκιόφυλλον καὶ καρποφόρον· μένει ὁμοῦ ὁ αὐτός. Ὁ κόκκος τοῦ σιναπέως «ὅταν σπαρῇ ἐπὶ τῆς γῆς μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὅταν σπαρῇ ἀναβαίνει καὶ γίνεται μείζων πάντων τῶν λαχάνων καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους ὥστε ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν» (Μαρκ. δ', 31). Τὸ δένδρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως ριζοβολεῖ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις δὲν ταράσσεται ὑπὸ τῶν ἀντιξῶν ἀνέμων· τούναντίον δι' αὐτῶν ἐνισχύεται περισσότερον, ἀποβλέπων πρὸς τὰ θεῖα καὶ οὐράνια καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως ἀτενίζων πρὸς τὸν ἀποκτώμενον πλοῦτον τῆς αἰωνίου δόξης. «Καθάπερ τὰ ἰσχυρὰ τῶν δένδρων ἢ τῶν ἀνέμων ῥώμη προσπίπτουσα καὶ παντοχόθεν ριπίζουσα οὐκ ἀνασπᾷ, ἀλλὰ στεροότερα καὶ ἰσχυρότερα ταῖς προσβολαῖς ταύταις κατασκευάζει, οὕτω καὶ ψυχὴν ἁγίαν καὶ εὐλαβεῖα συζῶσαν αἱ τῶν πειρασμῶν ἐπαγχοὶ καὶ τῶν θλίψεων, οὐχ' ὑποσκειλίζουσιν, ἀλλὰ πρὸς πλεῖον ὑπομονὴν ἀλείφουσιν» (Χρυσοστ. 2,62).

Ἄλλ' ὡς ὁ σπόρος τοῦ σίτου πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ καρποφορίαν πρέπει νὰ εὖρη κατάλληλον ἔδαφος, οὕτω καὶ ἡ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ διδασκαλία πρέπει νὰ εὖρη κατάλληλον καρδίαν πρὸς ἀποδοχὴν μετὰ πίστεως. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ καρδία κατεπατήθη ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οἰδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχει. Δὲν εἶνε ἐκ τοῦ Θεοῦ· εἶνε ἐκ τοῦ κόσμου «Ὁ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει· διὰ τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστὲ» (Ἰωάν. η', 47). Πρέπει ὁ χριστιανὸς ν' ἀγαπήσῃ τὰ θεῖα καὶ ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ ἐργασθῇ εἰς ἀποδοχὴν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ πίστεως. «Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ» (Ματθ. γ', 3). Ὁ Θεός, ὅστις ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον χωρὶς τοῦ ἀνθρώπου, ζητεῖ τὸν ἄνθρωπον συνεργὸν εἰς σωτηρίαν. Ἡ θρηγία καὶ ὀκηνηρία καὶ ἀδιαφορία περὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν κατακρίνονται καὶ καταδικάζονται. Ἡ δὲ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποκτᾶται ἐν ἀργίᾳ, ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ καὶ συνεχεῖ ἐργασίᾳ· ὁ ἄνθρωπος ἀπαιτεῖται νὰ συνεργασθῇ καὶ συνεισφέρῃ πρὸς κατορθῶσιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐπιτυχίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τὴν προθυμίαν καὶ προαίρεσιν, τὸν νοῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ πάσας τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Θεοῦ. Δὲν πρέπει νὰ εἶνε ὅμοιοι πρὸς τὸν πονηρὸν δοῦλον ἢ πρὸς τὰς πέντε μωρὰς παρθένους τῆς Εὐαγγελικῆς παραβολῆς ἢ πρὸς τὴν ἄκαρπον συκὴν καὶ οὕτε νὰ καταλείπῃ νεκρὰ τὰ θεῖα δωρήματα καὶ ν' ἀφίρη νὰ σβύσῃ ἐν τῇ ψυχῇ ἡ λάμψις τῆς θείας χάριτος.

Ὁφείλει ἄρα ὁ χριστιανὸς νὰ ἐργάζεται πνευματικῶς καὶ ἀγρυπνῶς πάντοτε νὰ προσέχη καὶ ν' ἀγωνίζεται νὰ μὴ περιπίπτῃ εἰς τὰς πρότερον ἁμαρτίας, διότι ὁ σπορευτὴς τῶν ζιζανίων Σατανᾶς ἐρχεται «ἐν

τῷ καθεῦδειν τοὺς ἀνθρώπους καὶ σπεῖρει ζιζάνια ἀναμέσον τοῦ σίτου» (Ματθ. ιγ', 24). Διὰ τοῦτο, προσέχων ἑαυτῷ, ὁ χριστιανὸς προάγεται ὁσημέραι καὶ γίνεται ὅμοιος πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ οὕτω ἀξιούται νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐν τῇ οὐρανίῳ Βασιλείᾳ καὶ Δόξῃ. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸ Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. ε', 8). Ἄλλ' ὁ ἀληθὴς χριστιανός, διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματος, ὀδηγεῖ καὶ τοὺς ὁμοίους του ἀνθρώπους πρὸς ὠφέλειαν, μορφῶνων πρότερον τὴν οἰκογένειάν του καὶ διαπλάσων τὰ τέκνα του ἠθικῶς καὶ ἐθνικῶς. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια εἶνε γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου θρησκευτικοῦ ζήλου. Ὁμοιάζει δὲ οὕτω πρὸς τὴν φίλεργον καὶ φιλοπονωτάτην μέλισσαν, ἣτις δὲν βλάπτει κανένα, οὐδὲ καταστρέφει καρποὺς ξένους, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀπὸ τῶν λειψάνων καὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν τραχυτάτων ἀκανθῶν, συναΐζει τὸ δροσερὸν μέλι καὶ φωτοφόρον κηρίον πρὸς συντήρησιν ἑαυτῆς καὶ ὠφέλειαν τῶν ἄλλων καὶ τέρψιν.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ

Ἐπεὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον εὐδοκίμως ἀσχολούμενος δικηγόρος κ. Χρυσ. Νεαμονιτάκης ἐδημοσίευσεν διατριβὴν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» (ἀρ. φύλλον 5) περὶ κληρονομίας τῶν Ἱερομονάχων κατὰ τὰς κειμένας ἤδη διατάξεις. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀψηφιστὴς ἐπανειλημμένως τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἣτις καὶ νέας διατάξεις συνέταξε τροποποιητικὰς τῶν ἰσχυουσῶν, αἵτινες ὅμως δὲν περιεβλήθησαν τὸ κῆρος τοῦ Νόμου. Πρόκειται ἰδίως περὶ τῆς κληρονομίας τῶν ἐν τῷ κόσμῳ διακονούντων Ἱερομονάχων. Τὰ περὶ τούτων διετίποντο ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 Β. Δ. ἐπὶ τῇ βῆσιν τοῦ βου. Καν. τῆς Πρωτοδευτέρως Συνόδου ὁρίζοντος ὅτι «οἱ Μοναχοὶ οὐδὲν ἴδιον ὀφείλουσιν ἔχειν, πάντα δὲ τὰ αὐτῶν προσκυροῦσθαι τῷ Μοναστηρίῳ». Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ δὲ Ἱερομόναχοι ἐθεωροῦντο ὡς προσωρινῶς κατ' ἀπόσπασιν διαμένοντες κατὰ τὸν 4ον Κανόνα τῆς 4ης Οἰκ. Συνόδου, δι' ἣν ἀπηρτίετο οὐ μόνον ἡ ἐγκρισὶς τοῦ Ἡγουμένου συμβουλίου, τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ὑπουργείου (πρβλ. Στ. Γιαννακοπούλου Ἐγκύκλιοι, Ἀθῆναι, 1901 σελ. 677, 870). Κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμία διάκρισις ἐγένετο μετὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ καὶ τῶν ἐκτὸς αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀπεσπασμένων ὡς πρὸς τὴν κληρονομίαν. Ἡ διάταξις αὕτη ἦτο σύμφωνος πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, οἵτινες ἀγαγνωρίζουν Μοναχοὺς προσωρινῶς ἐν τῷ κόσμῳ διαβιούντας. Ὁ περὶ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐν τούτοις Νόμος ΓΥΙΑ' παρὰ τὴν κανονικὴν διάταξιν ἐτροποποίησε τὰς περὶ κληρονομίας διατάξεις διακρίνας Μοναχοὺς ἐν τῇ Μονῇ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Μονῇ καθόριζεν ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τῶν Μοναχῶν ἀνήκει εἰς τὸ Ταμεῖον, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ εἰς τὴν Μονήν, ὅπερ καὶ ἰσχύει τοῦ δικαιώματος μεταβιβασθέντος τῷ ΟΔΕΠ (ἄρθ. 4 ἐδ. ε' Νόμου ΓΥΙΑ', ἄρθ. 7 παρ. 2 Νόμου

4684), διὰ δὲ τοὺς ἐκτὸς τῆς Μονῆς τὸ ἥμισυ ἀνήκει τῷ Ταμείῳ καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως, ἂν ὁ κληρονομούμενος δὲν ὄριζεν ἄλλως διὰ διαθήκης, ἐλάμβανεν ἡ Μονὴ τοῦ τὸ ἥμισυ, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ἐξ ἀδιαθέτου καλούμενοι. Ἡ διάκρισις μετὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ Μοναχῶν καὶ τῶν ἐκτὸς αὐτῆς ἐγκρατεῖ εἰς τὸ ὅτι οἱ ἐκτὸς αὐτῆς ὄριζαν κατὰ βούλησιν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας τῶν, πρῶγμα ὅπερ δὲν ἐδικαιοῦντο οἱ ἐν τῇ Μονῇ Ὁ κ. Χρυσόστομος Νεαμονιτάκης ἀναγράφει «ὁ Νόμος ΓΥΙΑ' ποιεῖται διάκρισιν μετὰ τῶν ἀπλῶν Μοναχῶν καὶ τῶν χειροτονηθέντων τῶν διαζησάντων ἐν τῷ κόσμῳ». Εὐστοχωτέρα ἐν τούτοις εἶναι ἡ διατύπωσις ὅτι ὁ Νόμος διακρίνει οὐχὶ τοὺς ἀπλοὺς Μοναχοὺς ἀλλὰ τοὺς ἐν τῇ Μονῇ Μοναχοὺς Ἱεροδιακόνους καὶ Ἱερομονάχους ἀφ' ἑνὸς καὶ τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ διαβιούντας Ἱερομονάχους ἀφ' ἑτέρου. Ὡς πρὸς τὴν φαινομενικὴν ἀντινομίαν μετὰ τῶν ἄρθρων 4 καὶ 19 τοῦ ΓΥΙΑ' Νόμου, ἣν εὐστόχως διακρίνει ὁ κ. Νεαμονιτάκης ἐμφανῆς εἶναι ἡ πρόθεσις τοῦ Νομοθέτου ἢ ἐν τῷ ἄρθρῳ 19 διατυπωμένη σύμφωνος μὲν τὴν κανονικὴν διάταξιν, ὅτι ὁ Μοναχὸς τὴν μετὰ τὴν ἀπόκασιν κτηθεῖσαν περιουσίαν οὔτε διὰ διαθήκης οὔτε διὰ δωρεᾶς ἐν ζωῇ χαριστικῶς δύναται νὰ διαθέσῃ. Ἡ δὲ ἐν τῷ ἄρθρ. 4 διάταξις, καθ' ἣν «δωρεαὶ ἐν ζωῇ ἢ αἰτία θανάτου καὶ ἐν γένει χαριστικαὶ πράξεις μειοῦσαι τὸ ἀνήκον ἥμισυ εἰς τὸ Γ.Ε. Ταμεῖον ἀκυροῦνται τῇ αἰτήσει τούτου», δὲν ἀπέχει τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 19 ἐφ' ὅσον ἀνευ ζημίας τοῦ Ταμείου οὐδεμία δωρεὰ ἠδυνάτο νὰ γίνῃ καὶ συνεπῶς ἀμφοτέρω τὰ ἄρθρα ὑπονοοῦσι καὶ δεσμεύουσι τὸν Μοναχὸν ἀπὸ πάσης δωρεᾶς καθ' οἰονδήποτε τρόπον. Μᾶλλον ἢ ἑτέρα διάταξις φαίνεται ἀντίθετος τῆς ἄλλης, ἀφ' ἑνὸς τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας τῶν ἐν τῇ Μονῇ Μοναχῶν ἐλάμβανε τὸ Ταμεῖον καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἡ Μονὴ (ἄρθρ. 4), ἐξ ἑτέρου δὲ «πάσα περιουσία τοῦ Μοναχοῦ περιέρχεται κληρονομικῶς δικαιώματι εἰς τὴν Μονήν (ἄρθ. 19). Ὁ νομοθέτης εἶχεν ἐν τῇ βουλήσει του ταυτισμὸν τῶν συμφερόντων τοῦ Ταμείου καὶ τῆς Μονῆς καὶ ὁρθῶς ἢ Νομολογία τῶν δικαστηρίων ἐκρίνεν. Συμφώνως πρὸς ταῦτα ὁ Νομοθέτης δὲν κάμνει οὐδεμίαν διάκρισιν μετὰ τῶν Μοναχῶν μὴ χειροτονηθέντων καὶ χειροτονηθέντων, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ διαβιούντων Μοναχῶν Ἱεροδιακόνων καὶ Ἱερομονάχων καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Μονῆς Ἱερομονάχων. Μάλιστα εἰς τούτους τοὺς Ἱερομονάχους ἔδει νὰ συμπεριληφθῶσι κατὰ τὴν λογικὴν καὶ οὐχὶ γραμματικὴν τοῦ Νόμου ἐρμηνείαν καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Μονῆς Μοναχοὶ καὶ Ἱεροδιακόνου ἀφοῦ δυνατόν νὰ ὑπάρξωσι καὶ τοιοῦτοι Μοναχοὶ ἢ Ἱεροδιακόνου ἀσχοῦντες ὑπουργήματα ἐν τῷ κόσμῳ οἷα καὶ οἱ Ἱερομόναχοι, οἱ Ἱεροδιακόνου ὑπαλληλικὰ καὶ ἐφημεριακά, οἱ δὲ Μοναχοὶ ὑπαλληλικὰ, ἀφοῦ ὑπάρχουσι καὶ Κανόνες τοῦ Μοναχοῦ ὡς κληρικῶν θεωροῦντες. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ νόμος 4684 κατήργησε τὸ Γ. Ε. Ταμεῖον καὶ ἵδρυσεν τὸν ΟΔΕΠ ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 7 ἐδ. γ' καταργεῖ τὰ ἐδ. γ' καὶ δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ΓΥΙΑ' Νόμου περὶ τῆς κληρονομίας τῶν Ἐπισκόπων καὶ Μοναχῶν, διαγραφομένης οὕτω ἐν τῇ κληρονομίᾳ τῆς διακρίσεως

Μοναχῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Μονῆς. Μὴ ὠρίσας δὲ ὁ Νόμος οὐδὲν ἄλλο, θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἀναμφιβόλως ἐπανέφερον ἐν ἰσχύϊ τὴν κανονικὴν διάταξιν τὴν ἀναγραφομένην, ὡς ἐν ἀρχῇ εἴπομεν, ἐν τῷ Β. Δ. τῆς 28 Ἰουλίου 1858. Πλὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπάρχει ἐν τῷ Νόμῳ γραμματικὴ τι-ἐλλειψις. Διότι καταργουμένου τοῦ ἐδ. δ' τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ΓΥΙΔ' Νόμου περὶ κληρονομίας τῶν ἐκτὸς τῆς Μονῆς Ἱερομονάχων ἀναμφιβόλως ἐπρεπενὰ ἰσχύς σουν αἱ διατάξεις τοῦ ἄνω Β. Δ. καθ' ὃ ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς ἀδελφούς ἐκάστης Μονῆς κληρονομεῖ ἡ Μονὴ εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς αὐτῆς διαβιῶσι. Πλὴν μένει ἐν ἰσχύϊ τὸ ἐδ. ε' ὅπερ ἀναγράφει ὅτι τὸ ἡμῖς τῆς περιουσίας τῶν ἐν τῇ Μονῇ Μοναχῶν κληρονομεῖ τὸ Ταμεῖον εἰς ὃ ἀφομοιοῦται ὁ ΟΔΕΠ, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου 4684. Καὶ εἶναι ζήτημα δικαστικῆς ἐρμηνείας ἐὰν οἱ ἐν τῷ καταργηθέντι ἐδαφίῳ γ' ἐκτὸς τῆς Μονῆς, κληρονομούμενοι θὰ ὑπαχθῶσι ἐν τῷ παραμένοντι ἐν ἰσχύϊ ἐδ. ε' ἢ θὰ ὑποταχθῶσι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Β. Δ. τοῦ 1858. Δηλαδὴ οἱ ἐν τῷ κόσμῳ Ἱερομόναχοι θὰ θεωρηθῶσι ὡς Μοναχοὶ ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ θὰ κληρονομηθῶσι ἐξ ἡμισείας ὑπὸ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ ΟΔΕΠ ἢ θὰ θεωρηθῶσι ὅτι δὲν ἀφορᾷ αὐτοὺς τὸ ἐδ. ε' καὶ θὰ κληρονομηθῶσι ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς Μονῆς. Ποῖος δὲ θὰ κληρονομήσῃ ἀποθνήσκοντα ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ ἀνήκοντα εἰς Μονὴν ἕνα καθηγητὴν ἢ ἱεροκῆρυκα ἢ ἄλλην θέσιν κατέχοντα Ἱεροδιάκονον ἢ Μοναχόν, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ οἱ Νόμοι ὡς εἴπομεν ὁμιλοῦσι μόνον περὶ Ἱερομονάχων. Ὁ κ. Νεαμονιτάκης ἐπιμένει εἰς τὴν διάκρισιν Μοναχῶν ἀπλῶν καὶ κεχειροτονημένων φέρον καὶ ἐπιχείρημα τὴν 5 Νεαράν ὅτι ταυτίζονται οὗτοι, ἐνῶ οὐδεὶς ἠμφισβήτησε τοῦτο. Πρὸκειται, ὡς εἴπομεν περὶ Μοναχῶν Ἱεροδιακόνων καὶ Ἱερομονάχων τῶν ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ Ἱερομονάχων ἐκτὸς Μονῆς τῆς Μονῆς, εἰς οὓς κανονικὸν ἦτο ἐν τῷ Νόμῳ νὰ ὑπῆγοντο καὶ Μοναχοὶ καὶ Ἱεροδιάκονοι ἐκτὸς τῆς Μονῆς διαμένοντες. Ὁ κ. Νεαμονιτάκης εὐκαίῳ θὰ ἦτο νὰ ἐξήταξε τὴν κατάστασιν ἀπὸ ἀπόψεως κληρονομίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Μοναχῶν μετὰ ἢ ἀνευ χειροτονίας ἀνήκοντας εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ διαμένοντας ἐν Ἑλλάδι εἴτε σχολάζοντας εἴτε ἐν τεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ.

Ὁ κ. Νεαμονιτάκης διευκρινίζει διὰ τῆς διατριβῆς τοῦ τὰς περιπλεκομένης καταργηθείσας καὶ ἰσχυρούσας διατάξεις περὶ κληρονομίας τῶν ἐκτὸς τῆς Μονῆς Ἱερομονάχων, ὅπερ ζήτημα, ὡς εἶπον, ἀπασχόλησε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

† Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πίος δ ΙΒ'.

Τὸ κονκλάβιον συνελθὼν τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ κατὰ τὰ καθιερωμένα ἐν Βατικανῷ ἐξέλεξε κατόπιν τριῶν ψηφοφοριῶν Πάπαν τὸν καρδινάλιον Εὐγένιον Παταέλι λαβόντα τὸ ὄνομα Πίος δ ΙΒ'.

Ἡ Α. Α. ὁ νέος Πάπας ἐγεννήθη ἐν Ρώμῃ τῇ 2α Μαρτίου τοῦ 1876, ἐσπούδασε δὲ ἐν τοῖς ἐκπαιδευτικοῖς τοῦ Βατικανοῦ καθιδρύμασιν, εἰδικενθεῖς

εἰς τὸ κανονικὸν δίκαιον καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς παπικῆς ἐδρας. Εἰς ἐπίσκοπον ἐχειροτονήθη τῷ 1919 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πάπα Πίου τοῦ Γ', μετὰ δεκαετίαν δὲ ὠνομάσθη ὑπὸ τοῦ προκατόχου του καρδινάλιος.

Ἐχει λαμπρὰν διπλωματικὴν καὶ διοικητικὴν σταδιοδρομίαν θεωρούμενος ὡς εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἱεραρχῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀπολαύων ἰδιαιτέρων συμπαθειῶν ἐν ταῖς πλείσταις τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ὡς ἀποστολικὸς ἀπεσταλμένος ἤγαγεν εἰς αἴσιον πέρας πλείστας ὄσας δυσκόλους ἀποστολὰς τῆς Ἁγίας Ἐδρας, διατελέσας δὲ ἐπὶ μακρὰ ἔτη γραμματεὺς αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ἐν ταῖς λεπτομερεῖαις ἐφαρμοστῆς τῆς πολιτικῆς τοῦ προκατόχου αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τῆς οὐτινοσὶ ἐκδηλωθείσης ψήφου ἐκλήθη νὰ συνεχίσῃ. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα αὐτοῦ εἰς ὁδοὺς εἰρηρικὰς καὶ σωτηρίους ἐπ' ἀγαθῷ.

Sic transit...

Ἐξ ἐπιστολῆς δημοσιευθείσης ἐν τῷ ἐγκρίτῳ περιοδικῷ τῆς «Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων», «Ἀκτίνες», τὸ ὁποῖον τιμᾷ ὄντως τὴν πνευματικὴν τοῦ τόπου ἡμῶν κίνησιν, ἀποσπῶμεν τινα περὶ τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, προσερχόμενα ἐκ μελέτης τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βολωνίας καθηγητοῦ κ. *Ciulio Tarozzi*.

«Θὰ ἔλθῃ δὲ ἴσως ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προκαλῆ κατάπληξιν τὸ γεγονός ὅτι ὑπῆρξε δυνατὸν νὰ γεννηθῇ ἡ σκέψις, ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος προέβη ἀναπτυσσόμενος μέχρι τῆς σημερινῆς του μορφῆς δι' ἐπιπροσθήκης ἰδεῶν, ἐκκινῶν ἀπὸ ἕνα ἐγκέφαλον στοιχειώδη τὸ πρῶτον καὶ, ἀρχικῶς, ὑφ' ὄσας τὰς ἐπόψεις, κτηνώδη καὶ ὅτι ἀντιθέτως δὲν ἦτο ἡ ιδιότης τῆς ἰδέας καὶ τῆς σκέψεως, προκαθωρισμένη καὶ κατελθούσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐκεῖνη ἥτις εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προσδιώρισε καὶ καθωδήγησε τὴν ἀνάπτυξιν, πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καὶ πνευματικὴν κατεύθυνσιν».

Καὶ ὅμως πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦλάχιστον, ἐχρειαζέτο ἡρωϊσμός, ἵνα ἐκφρασθῇ ἀμφιβολία τις ἐναντίον τῶν περιφημῶν ἐξελικτικῶν θεωριῶν. *Sic transit...* Ἐνῶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Ἀπαραίτητος διαφωτισμός.

Ἡ πρὸς τοὺς ἐγκληματήσαντας κρατικὴ συμπεριφορὰ παιδαγωγοῦσα ὄχι μόνον τοὺς σωφρονιζόμενους, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς πολίτας ἐνδιαφέρει τὴν Ἐκκλησίαν ὅσως ἰδιαιτέρως, ἀφοῦ ὁ θεῖος αὐτῆς Ἀρχηγὸς ἤλθε «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». Ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου διαφώτισις τῶν τε εἰδικῶν καὶ τοῦ κοινοῦ εἶναι ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητον, ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι μέχρι πρό τινας, ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἔσχε τὸ δυστύχημα νὰ παρασυρθῇ εἰς τὸ ἐγκλημα δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς ψυχῇ ἀμαρτήσασα καὶ ἀσθενής, καὶ ἐπομένως ὅσως ἰδιαιτέρας φροντίδος ἀξία, ἀλλ' ὡς ὁ παρίας τῆς ζωῆς,

ὁ ὁποῖος ἐξωθεῖτο τοιοῦτοτρόπως νὰ προχωρήσῃ ἐπιβαθέστερον πρὸς τὸν βόρβορον τῆς ἀμαρτίας. Εἶναι δὲ παντὸς ἐπαίνου ἀξία ἡ πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης περὶ ὀργανώσεως σειρᾶς σωφρονιστικῶν διαλέξεων, εἰς τῶν ὁποίων τὸ βῆμα παραλαύει ὁ τι καλύτερον ἔχει ἐπὶ τῆς εἰδικότητος ταύτης νὰ ἐπιδείξῃ ἡ χώρα μας, διότι τοιοῦτοτρόπως ἐγκαινιάζεται ὑπευθύνως ὁ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου διαφωτισμός, ὃχι μόνον τῶν εἰδικώτερον περὶ αὐτὸ ἀσχολουμένων, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας γενικώτερον, ἡ ὁποία ἐμμέσως καὶ ὑποσυνειδητῶς τόσῃν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἐκπεσόντος εἰς τὸ ἔγκλημα ἐπίδρασι.

*
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας, συνοψίζων ὅσα κατὰ τὴν συζήτησιν τὴν γενομένην ἐν συνεδρίῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐλέχθησαν περὶ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον διωκομένων χριστιανῶν, εἶπε μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς λίαν σημαντικὰ

«Ἐνίοτε λέγεται ὅτι ζῶμεν εἰς μεταχριστιανικὸν κόσμον, εἰς κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐγκαταλείπει τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὸν χριστιανικὸν τρόπον ζωῆς καὶ βαίνει πρὸς ἕνα νέον καὶ ξένον πολιτισμόν. Δὲν εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβὲς νὰ λεχθῆ, ὅτι τούναντιόν βαίνομεν πρὸς ἕνα νέον χριστιανικὸν κόσμον, ἕνα κόσμον εἰς τὸν ὅποιον καὶ πάλιν θὰ δοκιμασθῆ ὁ Χριστιανισμός καὶ ὅτι ζῶμεν εἰς ἐποχὴν, ἡ ὁποία πλησιάζει πολὺ περισσότερον τοὺς πρώτους τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰῶνας ἢ ὅσον τοὺς ἐπλησίαζαν αἱ παρελθούσαι ἑκατονταεταίαι».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν διαγραφείσαν ἑβδομάδα οἰκουροῦντος εἰσέτι τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος προήδρευσαν, κατὰ μὲν τὴν τακτικὴν συνεδρίσιν τῆς Τρίτης ὁ πρῶτος τῆ τάξεως κατὰ τὰ πρεσβεία τῆς ἀρχιερωσύνης Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος, κατὰ δὲ τὴν συνεδρίσιν τῆς Πέμπτης, καὶ τούτου ἀσθενήσαντος, ὁ μετ' αὐτὸν ἔχων τὰ πρεσβεία Μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Ἰωακείμ.

— Ἐκ τηλεγραφήματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρθαγένης κ. Κωνσταντίνου πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐγνώσθη σήμερον τὸ ἀπροσδόκητον ἀγγελμα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Μακ. Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυροῦ Νικολαου. Ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Ἰωακείμ συνήλθε πάραυτα ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἡ ὁποία ἔλαβε ἐπίσημως γνῶσιν τοῦ θλιβεροῦ ἀγγέλματος καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν βαθυτάτην θλίψιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ προώρῳ ἀπώλειᾳ τοῦ Προέδρου αὐτῆς. Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατήλθεν ἐν σώματι εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, καὶ ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος.

— Ἐπανήλθεν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐκ τοῦ εἰς Βελιγράδιον καὶ Βουκουρέστιον ταξειδίου αὐτοῦ ὁ ἐξοχώτατος κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῆς κ. Μεταξᾶ, οὗς ὑπεδέξατο ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ἐξ ὀνόματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Τὸν οἰκουροῦντα Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ὁ ἐπὶ τῶν Ὀρθοκρυμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργός κ. Ν. Σπέντζας.

— Μετὰ πάσης ἱεροπρεπείας καὶ σεμνότητος ἐτελέσθη τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ εἰς τῷ Ἀ' Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν

τὸ ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων κατ' ἔτος τελούμενον ἐπίσημον μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς κοιμητηρίοις τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εὐσεβῶς κειμένων κεκοιμημένων. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, τὴν δ' ἐπιμνημόσυνον δέησιν οἱ ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Συνέδρων Μητροπολίται Φθιώτιδος, Ἱερισσοῦ, Σισανίου Θηβῶν καὶ Ζακύνθου.

— Ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος παρεκλήθη διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ γράμματος, ἵνα ἐκπροσωπήσῃ τὴν Ἀ. Θ. Παναγιότητα κατὰ τὸν πανηγυρισμὸν τῆς 40ετηρίδος τῆς ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Θ. Βορέα. ἔγχειρῶν ἅμα τῇ αὐτῷ καὶ τὸ σχετικὸν συγχαρητήριον Πατριαρχικὸν γράμμα.

— Ἐπίσης ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος παρεκλήθη ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ ἱεράς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως ἐκπροσωπήσῃ αὐτὴν κατὰ τὸν ὡς ἄνω πανηγυρισμὸν.

— Ἐπὶ τῷ σκοπῷ διευθετήσεως δυσχερεῶν τινῶν ἀναφρεῖσάν μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φιλῶ τῆς «Ἐκκλησίας» ἀναγγελθείσης ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν κατὰ παρέκλισιν νόμου χειροτονιῶν ἀπεφασίσθη ἡ ἀναστολὴ ταύτης, ἵνα ἐν τῷ μεταξῷ δοθῆ ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς πρὸς ἐξομάλυνσιν αὐτῶν.

— Τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἄρτης ἐχορηγήθη ἄδεια ἀπουσίας ἐκ τῶν συνοδικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ἵνα μεταβαίνων εἰς Ἄρταν προστῆ τῆς αὐτόθι τελουμένης τῇ 11ῃ Μαρτίου Πανηγύρεως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἁγίας Θεοδώρας.

— Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητρ. Ἄρτης καὶ λαβὼν καὶ τὴν σχετικὴν συνοδικὴν ἄδειαν θὰ παραστῆ καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Παροναξίας καὶ Θήρας κ. Χερουβεῖμ.

— Εἰς τὸν Σεβ. Μητρ. Νικοπόλεως καὶ Προβέζης κ. Ἀνδρέαν παρεσχέθη πενθήμερος ἄδεια ἐλεύσεως εἰς Ἀθήνας πρὸς διευθέτησιν οἰκογενειακῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων.

— Ὡσαύτως εἰς τὸν Σεβ. Μητροπ. Κασσίας παρεσχέθη διήμερος ἄδεια ἐλεύσεως εἰς Ἀθήνας διὰ λόγους ὑγείας.

— Ὁ Σεβ. Μητρ. Σισανίου παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀνέλαβε τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῆς ἐκδόσεως ἐπίσημου Τελετουργικοῦ, ἵνα ἐν καιρῷ εἰσηγηθῆ αὐτῇ τὰ δέοντα.

— Ὡς γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καλαμῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Πολύκαρπος ἐξακολουθεῖ κηρύσσει ἀνελλιπῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πανταχοῦ τῆς παροικίας αὐτοῦ καὶ ὁσάκις δίδεται αὐτῷ εὐκαιρία πρὸς τοῦτο.

— Ὡσαύτως ὁ ἱεροκλήρξ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἰωάννης Μακροπούλος, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν κηρυγμάτων τὰ ὁποῖα κηρύσσει κατὰ τὴν θ. Δειτουργίαν τῶν Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, διατηρεῖ ἐν τῇ πόλει τῶν Καλαμῶν καὶ πολλὰ κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ κατ' ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ὁμιλεῖ ἐν τῷ ἱ. ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς πρὸ πυκνοῦ ἀκροατηρίου.

— Ἐν Μεσσηνίᾳ τὸν θ. λόγον κηρύττει ὁ ἱερομ. Θεοδόσιος Λαμπρόπουλος τὸ Κατηχητικὸν δὲ Σχολεῖον τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τῶν ἱερῶν κ. Γεωργακοπούλου.

— Ἐν Πύλῳ καὶ ἐν Κορώνῃ διδάσκουν εὐδοκίμως οἱ καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν οἱ δὲ ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ Μετγαλᾷ καθηγηταὶ ἴδρυσαν κατηχητικὸν Σχολεῖον.

— Διὰ τὴν ἐξομολόγησιν ὠρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου εἰδικοί Πνευματικοὶ ἐν Καλάμας παρατηροῦμένης ἀθρόας προσελεύσεως εἰς τὸ ἱερὸν Μυστήριον. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς πλήθος εὐσεβῶν πρόσκυνητῶν συνέρρευσεν εἰς Καλάμας ἐκ Μεσσηνίας καὶ Ἀρκαδίας, προσκληθέντες δὲ συμμετέσθον τοῦ εορτασμοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνθίμος ὡς καὶ ὁ Θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Παντελεήμων, ὅστις ὠμίλησε καταλλήλως κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ κατὰ τὴν θ. λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους συνεκροτήθη τὸ πέμπτον συνέδριον τῶν μελῶν τῆς ἐν Τρανσυλβανίᾳ Ὀρθο

τῶν κληρικῶν ὁμοιάζουν τοὺς διωγμοὺς τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων καὶ ἐξαιρεῖ τὴν συγκινητικὴν εἰδυΐαν καὶ τὸ θάρρος αὐτῶν, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς διώκτας τῶν κομμουνιστῶν, ὥστε μεταβάλλονται οὗτοι εἰς χριστιανούς. Ὁ Κλήσος συντηρεῖται ἐξ εἰσφορῶν τῶν πιστῶν, δοθέντος ὅτι οἱ πληθυσμοὶ τῶν χωριῶν παραμένον ἐξ ὀλοκλήρου πιστοὶ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῶν δὲ πόλεων κατὰ τὸ ἦμισυ. Ἐπειδὴ εἰς πολλὰ μέρη δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ ἐξασκῶσι τὰ καθήκοντά των, αἱ διάφοροι ἱεροπραξίαι καὶ θρησκευτικαὶ λειτουργγαί γίνονται «ἐξ ἀποστάσεως». Λόγου χάριν διὰ νὰ γίνῃ γάμος «ἐξ ἀποστάσεως» προσκομίζον εἰς τὸν ἱερέα τοὺς γαμηλίους δακτυλίους διὰ νὰ τοὺς ἐυλογήσῃ καὶ διὰ τὸν ἐναρπιασμόν «ἐξ ἀποστάσεως» ἕνα σάκκον περιέχοντα χῶμα, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ εὐλογήσῃ ὁ ἱερεὺς ρίπτουν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. Τὸ Ἐξομολογητῆριον, τὸ Ὁρολόγιον καὶ τὰ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ διβλία κυκλοφοροῦν ἀθρόως λιθογραφημένα καὶ ἀποτελοῦν τὴν προσφιλεῖ ἀνάγνωσιν τῶν πιστῶν. Οἱ πιστοὶ καταβάλλον μεγάλους φόρους διὰ νὰ ἔχουν ἀνοικτάς τὰς Ἐκκλησίας των. Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ, ἐλαττωθεῖσα κατ' ἐκτασιν, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν περίοδον τὴν πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ μολοσεδικισμοῦ ἐν Ρωσίᾳ, ἔχει σήμερον ἀναμφισβήτως μεγάλην ἔντασιν καὶ περιεχόμενον θαύμαστος πίστωσης καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς. Ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνησις, ἀντιθέτως, συνεχίζει τὴν καταπολέμησιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας διὰ παντοίων μέσων. Διὰ τὰ ὑποσκάφη τὰ θεμέλια αὐτῆς παρέχει προνόμια καὶ ὑποστηρίζει τὰς διαφόρους κατ' αὐτῆς αἱρέσεις. Ἠδὴ ὁμως καὶ πρὸς τὴν πλευρᾶν ταύτην ἔλασεν ἔδαφος καὶ ἀποτυγχάνου αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς, διότι αἱ αἱρέσεις ἤρχισαν νὰ καθίστανται ἐπικίνδυνοι διὰ τὸ σοβιετικὸν καθεστῶς. Οὕτως ἡ αἵρεσις τῶν «ἀδελφῶν χορευτῶν» χρησιμοποιεῖται σήμερον ὑπὸ τῶν Γερμανῶν δι' ἑσωτερικὴν προπαγάνδαν ἐντὸς τῆς Ρωσσίας ἐναντίον τοῦ μολοσεδικισμοῦ. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου, ἐργάζονται ἐναντίον τοῦ Κομμουνισμοῦ οἱ εἰς τὰς ξένας χώρας ῥῆσοι μετανάσταται. Οὕτως ἐπάρχουν σοδαρὰ ἀντικομμουνιστικὰ κέντρα ὅπως τὸ ἐν Χαρμπίν τῆς Μαντζουρίας, ἐνθα ὑπάρχει καὶ μία Ὀρθόδοξος Θεολογικὴ Σχολή ἐν τῇ ὁποίᾳ διδάσκαται ἐιδικὸν μάθημα κατὰ τῆς ἀθείας. Τοιαῦτα μαθήματα διδάσκονται καὶ εἰς Τόκιον, Νέαν Ἰόρκην καὶ ἀλλὰ-χού.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἀξιολόγου ταύτης μελέτης του ὁ κ. V. Dudu παραθέτει, ἐν παραρτήματι, ἀποσπάσματα τεσσάρων ἐπιστολῶν εἰς τὰς ὁποίας περιγράφεται χαρακτηριστικῶς ἡ ἐπικρατοῦσα σήμερον ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ ἀνώμαλος κατάστασις. Αἱ τέσσαρες αὗται ἐπιστολαὶ προέρχονται ἀπὸ ἕνα Ρουμῶνον ἐκ Σιδερίας. Ἄλλη μία ἐγράφη ἀπὸ τὴν πριγκίπισσαν Lwoff τῆς τσαρικῆς οἰκογενείας τῶν Ρωμανῶν, διὰ τῆς ὁποίας παρέχεται σαφεστέρα εἰκὼν τῆς θρησκευτικῆς καταστάσεως τῆς Ρωσσίας.

Μὲ αὐτὴν τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν ὁ κ. Δουδου τελειώνει τὴν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην του, δ' ἣς παρέχει πολυτίμους πληροφορίας περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς μεγαλύτερας Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κόσμου, τῆς πολυπαθοῦς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

J. BARNEA

Θ. Ν. Καστανᾶ, καθηγητοῦ τοῦ Πειράματικοῦ Σχολείου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ ὁ μυστικισμὸς τῶν Ἑσυχαστῶν, Θεσσαλονίκη, 1939 40 σ. τιμὴ δρχμ. 20. Ὁ κ. Καστανᾶς ἐν ἀρχῇ διδῶν δι' ὀλίγων τὰ κατὰ τὴν ἡσυχαστικὴν ἔριδα καὶ τὸν Γρηγόριον Παλαμᾶν εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ θεματός του, παραθέτων ἐν τέλει καὶ τὰ σχετικὰ πρὸς τοῦτο κείμενα.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Προσκαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ ἔχοντας τὰ κατὰ νόμον προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων: 1) τοῦ ἐν Παχειοράχῃ Αἰγίνης ἰ. ναοῦ ἁγ. Διονυ-

σίου 2) τοῦ ἐν Μεσαργῶ Αἰγίνης ἰ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου 3) τοῦ ἐν Ἄντισσῳ Αἰγίνης ἰ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου 4) τοῦ ἐν Ἡλιοκάστρῳ Ἐρμιονίδος ἰ. ναοῦ ἁγ. Ἀποστόλων καὶ 5) τοῦ ἐν Θεμισσίᾳ Ἐρμιονίδος ἰ. ναοῦ Ἐυαγγελισμοῦ Θεοτόκου, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν των ὡς ὑποψηφίων. Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 28ῃ Φεβρουαρίου 1939.

† Ὁ Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

Ἱ. Μητρόπολις Λευκάδος καὶ Ἰθάκης

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου ἐνορίας ἁγ. Μηνᾶ— Λευκάδος προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 63 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1369 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 68 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Λευκάδι τῇ 22ᾳ Φεβρουαρίου 1939. Ὁ † Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δημητρίδος.

Ἱ. Ἐπισκοπὴ Ἀρκαδίας

Ἐχοντας ὅπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 65,66,67 καὶ 68 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1369)38 ἀναγκαστικοῦ νόμου «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους νὰ ὑποβάλωσι μέχρι τῆς 10ης Μαρτίου 1939 πρὸς ἡμᾶς τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 68 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1369)38 ἀναγκαστικοῦ νόμου, ἀναφερόμενα δικαιολογητικά, διὰ τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Ἀρκαδίας, τῶν κάτωθι ἐνοριῶν. 1ον) Σίββα Πυργιωτίσσης 2ον) Πόμπιας Καινουρίου 3ον) Βασιλικῶν Ἀναγείου Καινουρίου 4ον) Πραιτωριῶν Μονοφατσίου καὶ 5ον) Μεσοχωριοῦ Μονοφατσίου. Ἐν Ἁγίου Δέκα τῇ 23 Φεβρουαρίου 1939 † ὁ Ἀρκαδίας Βασίλειος.

Ἱ. Ἐπισκοπὴ Λάμπης καὶ Σφαιῶν [1]

Καλοῦμεν πάντας τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου ἐν ἔτους ὑποβάλωσι τῇ καθ' ἡμᾶς ἱερᾷ Ἐπισκοπῇ τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 68 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1369)38 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου ἱερέως εἰς τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τῆς ἐνορίας Ἀγκουσελιανῶν—Νεὺς ἅγιου Βασιλείου—Παλιολού-τρον τῆς ἐπαρχίας ἁγίου Βασιλείου. Ἐν Σπῆλι ἁγίου Βασιλείου τῇ 26 Φεβρουαρίου 1939. † Ὁ Λάμπης καὶ Σφαιῶν Εὐμένιος.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ [1]

Πρὸς τὸν Ἱερέα Γεώργιον Παπαδάκην ἀγνώστου διαμονῆς

Προσκαλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Πανοσιολογιατάτου Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου Ζαχοπούλου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῇ 15ῃ Μαρτίου ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρα 11 π. μ., ἵνα ἀπολογηθῆς διὰ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν κατὰ σοῦ κατηγορίαν ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ νοσηρισμῷ ἄλλοτριῶν χρημάτων.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 2 Μαρτίου 1939

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀνταλλάσσοντες Περιοδικὰ, Βιβλία καὶ παντὸς εἶδους ἔντυπα, ν' ἀποστέλλωσι τῦθα εἰς τὸ ἔξης εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν (Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὁδὸς Φιλοθέης ἀριθ. 19, Ἀθήνας).

ΕΠΙΣΗΣ τὰ παντὸς εἶδους ἐμβάσματα, συνδρομαὶ κλπ. ὑπερ τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία», δέον ν' ἀποστέλλονται διὰ ταχ. ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Δελτίου κ. Κωνστ. Γ. Μπόνην, Γραφεῖα Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ὁδὸς Φιλοθέης ἀριθ. 19, Ἀθήνας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΑΦΗΣ

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Λεοντάτου 4. — Τηλ. 54-229